

Người Tình Điện Toán

Thay lời tựa:

Truyện viết với các nhân vật hoàn toàn theo trí tưởng tượng.

Các phần về kỹ thuật khoa học, điện toán, các thể võ, các phần bản về võ học đều dựa theo sự thật.

Chương Một

ANH HÙNG MỘT CỎI

Một tiếng chuông ngân lên và trên màn hình hiện chữ “Có Người Ở Cửa Chính”.

Vinh lên tiếng:

- Alpha. Mở máy thu hình!

Một giọng nói phát âm kiểu Ăng Lê chính gốc vang lên từ tám bức tranh khổ 8 X 11 phân tây có hình một cô gái Á Đông tóc dài đứng làm dáng nhiều tư thế khác nhau treo chung quanh phòng. Tám bức tranh đó thật ra là tám cái loa có luôn cả microphone không giây Vinh mua năm ngoái trên E-Bay.

- Máy thu hình đã mở

Giọng nói này là giọng của thảo trình thông minh nhân tạo Alpha. Alpha là sản phẩm độc chiêu của công ty Con Sói Xám, nơi Vinh làm thảo trình viên trưởng cách đây hai năm. Con Sói Xám chỉ có một khách hàng duy nhất là sở tình báo CIA. Dưới trướng của Vinh là 200 thảo trình viên giỏi nhất nhì trên toàn thế giới, tuổi chỉ xấp xỉ nửa tuổi của Vinh. Nhóm chuyên viên điện tử của Vinh còn được cả một đạo quân gồm 150 tiến sĩ từ các đại học nổi tiếng của Hoa Kỳ chuyên về các ngành phân tâm học, xã hội học, thông minh nhân tạo, người máy, ngành siêu vi nano (nanotechnology)..., thêm vào 90 kỹ sư biệt phái của các hãng điện tử Nano Tech, Intel, Sun, Cisco, Microsoft, Macromedia, Adobe... làm việc ngày đêm để hoàn thành thảo trình Alpha. Vinh chọn chữ Alpha làm tên của thảo trình vì trong xã hội loài chó, Alpha là con chó đầu đàn.

Từ ngày nhận được điện thư Mân từ hôn cùng lúc với tin Đức, Thân và Huân mất tích trong chuyến bay sang Châu Âu, Vinh ở lì luôn trong nhà. Vinh đi ra đường chưa quá mười lần trong hai năm nay. Cỏ quanh nhà Quan cắt khi đã lên quá cao, cơm do vợ của Quan mang đến để trước cửa mỗi ngày, đa số là đồ ăn Mễ, đa số món nào cũng có đậu. Mỗi lần ăn đậu Mễ, bụng Vinh phản đối ra... tiếng. Cái máy Ionizer lọc không khí sạch mua từ hãng Sharper Image đã ngưng hoạt động từ lâu. Vinh phì cười biết bao nhiêu lần và nghĩ thầm “Máy còn chịu không nổi cái mùi này, may là chỉ có một mình mình”.

Vinh sống thui thủi, âm thầm và cô độc; không muốn chia xẻ cho bất cứ ai những mất mát riêng tư.

Màn hình trước mặt Vinh hiện lên một khung ảnh nhỏ bên góc trái. Khuôn mặt Quan với những hình xăm đầy mặt đang cười vào máy. Quan vẫy tay chào, dưới chân Quan có một giỏ giấy cao đến đầu gối.

- Anh Dinh à, tui có chút chuyện muốn nói dới anh, hông có lâu la gì đâu. Xong tui đi liền hà.

Vinh đang bù đầu giải quyết một phần rất hiểm hóc của chương trình Zigma nên không muốn bị quấy rầy, nhưng Vinh cũng lầy lăm lạp tại sao Quan lại đến tìm Vinh giữa đêm:

- Mai mốt được không anh? Bạn quá không ngưng ngang được anh ơi!

Quan có vẻ ngập ngừng:

- Niu đây tui để cái gói này ở cửa, lúc nào anh Dinh rảnh thì lấy dô nhà ghen. Anh ở lại mạnh giỏi.

Trực giác báo cho Vinh biết chuyện Quan muốn nói có liên quan mật thiết với câu "anh ở lại mạnh giỏi" của Quan. Vinh đổi ý:

- Anh Quan! Khoan đi đã. Tôi cũng muốn nghĩ xã hơi một chút. Ba ngày nay có ngũ nghệ gì đâu.

Vinh đổi sang nói tiếng Anh:

- Alpha. Mở cửa chính!

Giọng nói Alpha vang lên:

- Hệ thống an ninh cửa chính tạm ngừng. Cửa mở.

Quan nghiêng người với tay xách giỏ giấy đi vào nhà. Cửa tự động đóng lại sau lưng Quan.

- Cửa chính đóng. Hệ thống an ninh tái lập.

Quan ló đầu vào phòng Vinh:

- Sao hông chịu dọn bớt mớ sách báo thơ tờ để đầy phòng khách dậy anh Dinh. Tui tưởng tượng tui đang bơi qua cái biển sách báo đi lên phòng anh. Thơ tờ anh cũng đâu có mở đâu nè.

Vinh xô ghế đứng dậy, cười già già:

- Có ai quen biết mà gởi thư cho tôi. Mấy cái quĩ đó chắc là đồ quảng cáo với ba cái báo biểu thôi.

Quan bước hẳn vào phòng, đi về hướng bàn Vinh

- Anh nói dậy chớ rũi cô Mân gởi thơ....

Rồi như biết mình đã lỡ lời, Quan đổi đề tài:

- Anh Dinh à, lòng quen biết tới giờ, anh cũng biết tui dờ ăn dờ nói. Ngày mai gia đình tui đông wa Mễ Tây Cơ, thành ra tui mạo muội nửa đêm tới tâm sự với anh mấy câu. Tui nói câu nào phải thì anh nghe, còn câu nào nhột lổ tai thì anh cũng thương tình cái thẳng chữ nghĩa dốt nát hông có tới ba câu ba hột lặn lưng mà đại xá bỏ qua cho tui ghen.

Hai cánh gân guốc của Quan, với hình xăm hai con rồng đỏ vẩy xanh đang uốn mình vươn móng vuốt, vịn lên vai Vinh, Quan nói giọng run run:

- Thăng Wan này nhỏ lớn sống đầu đường xó chợ, may mắn ông trời cho wen biết anh, mình hông bà con gì dới nhau nhưng mà tui thương anh còn hơn anh ruột tui. Tui dân giang hồ dao búa, thiệt hông dám mạo muội bái thiên địa làm anh em dới anh. Tui nhớ chiện Tam Quốc Chí anh kể cho tui nghe thằng Quan Công kết nghĩa dới thằng Lưu Bị rồi hết lòng hết dạ phò tá cho thằng Lưu Bị làm vua.

Quan trình trọng moi trong giỏ xách ra một chai XO, tay kia cầm một bát ăn cơm trông rất tầm thường, trong bát cơm có một ly pha lê nhỏ; Quan bối rối không biết để mấy món mình lấy ra ở đâu, vì trên bàn làm việc của Vinh bừa bãi giấy tờ. Vinh vội gạt chồng giấy trên bàn qua một bên để có chỗ trống. Quan đặt mọi thứ xuống bàn rồi mở chai XO rót một chút xíu rượu vào ly pha lê, cầm hai tay đưa ly cho Vinh. Vinh càng ngạc nhiên vì cử chỉ bất thường này; Quan quen biết Vinh đã gần mười năm, chắc chắn Quan thừa biết Vinh không uống rượu. Quan đổ rượu gần đầy bát đưa lên miệng uống một hơi cạn sạch rồi quẹt môi khà một tiếng thoải mái.

- Lúc tui dượt biên kệt ở đảo bấy năm, nước nào cũng xù tui. Mà nghĩ cũng đúng, ai thèm đi nhận một thằng cù bơ cù bất như tui. Hồi tui phái đoàn mấy nước nó phỏng dân tui, thấy tướng tui bậm trợn xâm mình xâm mấy đầy người, tui nó cho tui là dân bất lương. Tui ngày đêm dan dái đất trời có cho nước nào đó nhận tui để tui có cơ hội làm lại cuộc đời. Hồi ở Diệt Nam tui làm má tui khổ nhiều hồng kè. Bả khóc hết nước mắt di tui. Tui mơ ước sẽ đi làm gỏi tiền địa cho má tui. Rồi lần hồi làm ăn khấm khá, tui sẽ bảo lãnh cho má tui wa, để thằng con bất hiếu này có cơ hội phụng dưỡng mẹ già cho tới ngày bả nhắm mắt. Tui ăn chay trường ba năm, tui bỏ rượu, tui hồng wánh lộn. Cuối cùng tui gặp phái đoàn Úc. Thằng Úc da trắng nhọt mắt xanh lè cười hô hô nhìn tui nói xí xô xí xào mấy câu tui hồng hiểu, tui hỏi ông Tám Thông Dịch thì ông cho biết thằng nói nước Úc có nhiều mọi, thằng hồng ưa mọi nhưng thằng sẽ cho tui wa Úc. Lúc đó tui mừng lắm xìa tay muốn bắt tay thằng, thằng hồng chịu bắt tay tui. Tui giận rung người mà rần rần cơn thanh nộ di nghĩ đến má tui. Thằng biểu tui cởi áo mặc wắn xà lòn ngồi chồm hồm trên ghế để thằng quay phim gỏi địa Úc cho con bạn gái thằng coi. Tui rần rần cơn thanh nộ chịu nhục làm cho thằng dừ lòng. Thằng nói xí xô xí xào mấy câu nữa, ông Tám nói thằng biểu tui phải nói dô máy phay phim "Tui là mọi Diệt Nam, Diệt Nam nghèo có nhiều mọi".

Quan kể đến đây mắt quắt đỏ lửa, tay vung cao:

- Anh Dinh ơi, thằng chửi tui bao nhiêu tui cũng nhịn được. Thằng kiu tui là mọi cũng hồng sao. Thằng biểu tui lòn tròn thằng, tui cũng nghiêng răng làm. Nhưng mà tổ cha thằng! Thằng dám đụng tới quê hương Diệt Nam là tui hồng thể nào dẫn được.

Vinh nghe máu nóng trong người sôi lên:

- Anh chửi nghe đã lỗ tai lắm!

Quan cười ngạo nghễ:

- Tui đứng bật lên ghế, chỉ tay dô mặt thằng gầm một câu “ Tao không phải là mọi Diệt Nam, dân tộc tao có gần năm ngàn năm dẫn hóa. Tao thay mặt cho dân tộc Diệt Nam tao mà phạt mày đây”

Thằng nghe tui gầm, sợ wá làm rớt cái máy quay phim cái cụp xuống đất. Tui nhảy lộn người từ trên ghế xuống theo đúng thể Viêm Đế Sát Cầu, một cước đá thằng té dăng dô dách tường nằm xụi lơ. Tui lính hè nhau nhảy tới đề tui xuống.

Quan nói tới đây, giọng có vẽ hành diện:

- Tui hồng có nói dóc đầu nghe anh Dinh, hồi năm bấy ba, bấy tư ở Sè Gòn, tui có thư hùng một trận với Bầy Tàu Lai. Nó là đệ tử đích truyền của ông thầy chùa Vô Trí. Năm năm liền nó đánh học máu biết bao dân anh chị. Tui cũng hồng muốn tranh tài di dới nó, nhưng nó dám dô ngực nói là dô Diệt Nam làm sao sánh được dới Thiếu Lâm Bắc Đẩu đô dịch thiên hạ. Tui phía, tui một thân một mình mời nó ra cãng Bạch Đằng nói chiến. Tui nhắc nó ngay ở sông Bạch Đằng, Đức Ngai Trần Hưng Đạo diết quân Tàu máu chảy thành sông. Tui cũng nhắc nó Hai Bà Trưng là gái Diệt đã uýnh đại quân Tàu tan tác. Nó tuy là có dòng máu Tàu, nhưng nữa dòng máu trong người nó cũng là Diệt Nam, cũng là huynh đệ thủ túc. Nó hung hăng chỉ mặt tui biểu sẽ dạy tui một bài học. Đánh dới tui hai chục chiêu, tui đá nó lộn xuống sông. Đám đàn em của nó mười lăm thằng nhảy dô trả thù, bị tui đánh trặc chun gãy tay nằm đầy bến cãng. Sau

trận đó, Bầy Tàu Lai dẫn đám đệ tử tới bái tui làm đại ca. Thằng Bầy thua mà có máu anh hùng! Tui kết nghĩa anh em với nó. Thầy Tư Ôn dạy dỗ cho tui nói đỡ của thầy là do con cháu dòng Đông A truyền lại. Thầy nói đỡ công Đông A Diệt Nam mình là khắc tinh của đồ Tàu, chiêu thức lợi hại, có thể một đánh mười.

Quan để cái bát cạn rượu xuống bàn, nói tiếp:

- Đám lính bản xứ mà nhằm nhò dì. Sức tui đánh dạt tui nó ra dễ như chơi mờ. Tại ông Tám Thông Dịch đứng chấp tay lạy, nói tui mà đánh lại, cả trại sẽ bị tui lính trả thù. Dì anh em, tui cần răng gồng mình. Tui nó đánh hội đồng tui một trận wá chỉ. Thằng thì đá tui bằng dây bột-đờ-sô, thằng thì lấy ba tong dộng. Tui nằm nhà thương hết hai tuần, tưởng đi thăm ông bà ông vải rồi.

Vinh vui vẻ:

- Bữa nào rảnh, anh với tôi dợt vài chiêu đi. Từ hồi mấy thằng bạn thân của tôi mất tích đến giờ, tôi luyện võ với bao cát và người gỗ hoài cũng chán.

Vinh đùa thêm:

- Nhưng đánh với tôi nhẹ tay chút nghe anh.

Quan tay phải chấp lại thành nắm đấm, tay kia chia thẳng ra áp vào nắm đấm bái Vinh một cái:

- Anh Dinh thiệt dấn dỏ toàn tài. Tui hồng bằng một góc. Anh Dinh ơi, tui đâu dám đánh anh. Từ hồi wa Mỹ tới giờ, mạng của tui, tui coi như là mạng anh ban cho. Anh sai tui nhảy dô biển lửa tui cũng dui dẻ nghe lệnh anh.

Quan dường như xúc động nhiều. Quan cầm chai XO, tự rót rượu thêm gần đầy bát. Quan cầm bát bằng cả hai tay, cẩn thận sợ làm tràn ra ngoài. Vinh thấy điệu bộ của Quan có vẻ tức cười, nên nói giỡn:

- Anh đổ rượu ra bàn làm ướt giấy tờ của tôi, anh phải viết lại cái mới đó nghe anh Quan.

Quan cười mặc cảm, nói một cách ngưỡng mộ:

- Tui biết giấy tờ của anh Dinh quan trọng, tui hồng có sức thông minh làm lại đền cho anh, nên tui điều tức nín thở bụng rượu cho khỏi trào đó anh Dinh.

Quan ngửa cổ uống sạch một hơi, khà ra nồng mùi rượu XO thơm lừng:

- Nói có trời chứng dám, chớ chỗ nào trên người tui cũng có hình xăm, mỗi cái hình là một kỷ niệm đó anh Dinh. Cả cuộc đời tui, tui có thể kể lại cho anh Dinh nghe qua từng cái hình đó.

Quan ngấm nghĩ điều gì, tăng hăng:

- Có một chỗ thằng thợ xăm mình hồng chịu xăm. Nó nói nó xăm chỗ đó tui đau tui quạu, tui dám chém nó lăm.

Quan tiện tay rót cho mình thêm một ít rượu và tiếp:

- Tui nghe lời ông cha cổ đăng báo xin có người nào từ thiện bảo lãnh tui, nước nào tui cũng chịu đi hít, miễn là hồng phải trả địa Diệt Nam thù. Tui địa lại Diệt Nam chắc là hết sống. Thiệt ra tui hồng có làm điều gì sai trái lương tâm hết ghen anh, tui chỉ thể thiên hành đạo trừng phạt hai thằng Bảo Dệ dả thẳng cha Bí Thư Phường. Hai cái thằng chó đẻ đó trước bấy lăm là dân móc túi bị nhốt khám Chí Hòa, tui nó khai là bị nhốt đi chiến chính chị chính em rồi được thằng cha Bí Thư dùng làm tay chun. Chả lợi dụng

chức quyền cho hai thằng chó đẻ đó tối tối đi bắt con gái nhà lành dìa làm dợ một đêm. Tui ngứa mắt chịu hồng thâu. Ba giờ sáng, tui phóng tường lên dờ nhà riêng của tui nó, đánh gục hết ba thằng. Tui xẻo của quí của tui nó, rùi lột hết quần áo khiêng ra gác nhà thờ Ba Chuông Trương Minh Giảng treo lên cho mọi người chứng giám. Anh Dinh có nhớ bài thơ Hoa Trắng, Hoa Tím gì mà có câu:

"Từ lúc đặc dĩa wa qua xóm đạo,
Anh làm chiến sĩ giữ lầu chuông" gì đó hông?

- Tôi biết! Bài Hoa Trắng Thôi Cài Trên Áo Tím.

Quan cười hả hê:

- Ủa, cái bài đó đó. Nghe Hoàng Oanh ngâm thơ bài đó tui khoái gì đâu á. Tui là người chiến sĩ giữ lầu chuông đó anh Dinh! Hồi đó trốn lính, thành ra cái tội mất nước là tui có chịu một phần. Bây giờ coi như tui trả nợ chút ít.

Mắt Quan đỏ ngầu:

- Tui nói tiếp nghen anh Dinh. Tự nhiên tâm sự được dới anh, tui nói chuyện lang bang gì đâu hông hà. Chắc tại ở nhà tui dới con dợ Mễ hồng chiến chò được dới nhau nhiều. Tiếng Mỹ ba câu tui nói tui hiểu, còn tiếng Mễ ẻm tí lía, ẻm nói ẻm hiểu.

Giọng Quan tới đây trầm xuống nghen ngào:

- Tui nghe lời cha cố đăng báo mà thiệt tình là tui hồng nghĩ có ai dám bảo lãnh tui hít. Tui còn nhớ rành rành câu tui đăng báo:

"Chân Dẫn Wan, dân du đảng một đời. Tánh tình Lương Sơn Bạc. Không gia đình, không học dấn, muốn có cơ hội để làm lại cuộc đời giúp đỡ mẹ hiền. Hào hán nào ra tay nghĩa hiệp giúp đỡ, thằng này nguyện làm thân trâu ngựa đáp đền."

Dậy mà anh đứng ra bảo lãnh cho tui sang xứ Cờ Huê này. Tui sang đây anh cho tui ở chung, chạy đầu này đầu nọ lo giấy tờ cho tui. Mà nghĩ cái xứ Cờ Huê này cũng dị lắm, đi làm culi đổ rác mà cũng phải đi học cái này cái kia mới được làm. Anh thức đêm dạy tui học mấy câu tiếng Anh, tui dốt nên học hoài mà hồng thuộc. Anh thì cứ bắt tui ráng học, tui nổi quạu xáng bẻ cái bình bông cô Mân mua cho anh, mà anh hồng giận.

Quan tăng hăng trong cổ họng, rồi nói tiếp:

- Mà nhờ làm culi tui mới có cơ hội gặp con dợ Mễ của tui bị giờ. Ẽm coi anh là thần tượng của ẻm đó, tui nghĩ ẻm thương anh còn hơn tui thương anh. Ẽm kể cho tui nghe qua thằng thông dịch chiến anh lo cho ẻm lúc ẻm chưa đập bầu, ẻm hành anh nửa đêm đi mua cà rem trái dâu cho ẻm ăn cả tháng. Ẽm kể tui nghe hai năm trời tui nằm tù tiểu bang Colorado tội chém thằng Hai Gà Nòi, một tay anh lo lắng cho hai mẹ con ẻm. Anh còn dành thay tã, dứt cơm cho con gái rệu của tui. Rùi lúc tui ra tù sắp bị tui văn phòng INS tổng dĩa Diệt Nam, anh đột nhập dờ máy điện toán của tui nó mà đổi giấy tờ cho tui được ở lại cái xứ Cờ Huê này.

Mấy chiến đó tui nhớ suốt đời tui đó anh Dinh. Nghe anh than hết tiền mua cái máy mấy triệu để làm công chiến. Tui nguyện ra sức Quan Công phò Lưu Bị giúp anh. Mấy chục ngàn anh đưa, tui dùng trang trải hết cho mấy thằng nhóc băng Phước Lộc Thọ trên Sân Ta Á Nà để tui nó cạy cửa rinh cái máy hơn năm triệu dờ dĩa giao cho anh. Tui hồng dám nói giá tiền máy cho tui nó nghe, sợ tui nó sanh tâm bất chính. Anh cũng biết trước giờ tui làm ăn cẩn thận, ăn dấm nào là chùi miệng kín đáo dấm đó. Không ai biết mặt biết tên tui, thành ra mấy thằng tui mướn có bị bắt rùi sanh lòng phản trắc cũng hồng dễ dũa gì phăng ra tui. Nhưng đó là làm cho tui, chiến của anh tui phải lo tới nơi tới chốn. Tui sợ tui Phước Lộc Thọ hồng cẩn thận làm hư máy móc, anh xài hồng được, anh buồn tui. Nên tui tự ên theo tui nó coi chừng

từng chút.

Quan đặt bát rượu không xuống bàn, giọng buồn buồn:

- Máy thằng Phước Lộc Thọ bị bắt túi hôm wa, tui đoán tui nó sẽ khai ra tui. Sáng sớm mơi, tui dắt gia đình tui wa Mễ ở bên luôn hông dia. Nhỏ gái tui chắc nhớ ba nuôi nó lắm. Tui đi hông trách móc gì anh đâu nghe anh Dinh, anh đừng hiểu lầm tội nghiệp tui. Tui hông muốn bị cóm liên bang thộp cổ, rùi lây đến anh thì anh chắc chắn gỡ ít ra cũng mười mấy tấm lịch. Tui tù tội quen rùi, tui chỉ hông đành lòng để anh chịu cực chịu khổ. Tui buôn bán đồ chôm chĩa chưa bao giờ hỏi lý do hay đi tâm sự ba cái chuyện “tại sao, tại di” lẩn thẩn, bởi đây tui mới có biệt danh Linh-Mục, mà anh thì tui phá lệ. Tui thấy anh thương cô Mân tới khủng luôn! Dợ chồng tui còn ở đây thì còn lo cho anh chút nào hay chút đó. Tui tui đi rùi, anh phải ráng mà lo lấy thân ngen anh.

Vinh ứa nước mắt, ôm chầm lấy Quan:

- Anh Quan ơi, tôi tuy không nói ra, nhưng thâm tâm tôi lúc nào cũng coi gia đình anh là gia đình tôi. Tôi rất áy náy vì chuyện của tôi mà anh phải bỏ đi. Có điều gì anh muốn tôi làm cho anh ở đây, anh nói đi, tôi sẽ cố gắng hết sức mà lo cho anh.

Quan đẩy Vinh ra, sáng mắt lên:

- Niu anh cho thì tui có một chiện cả gan xin phép anh, tui có đi xa thiệt cũng yên bụng. Anh phải hứa niu cô Mân có liên lạc dới anh, anh phải cho cỗ phân trần phải trái chớ đừng tìm cách lánh mặt cỗ nữa. Biết đâu cỗ có điều uất ức hay khổ tâm gì đó.

Vinh cảm động:

- Tôi biết hồi trước Mân có gọi điện thoại và gửi điện thư cho tôi mà tôi không trả lời. Tôi cũng đoán là lúc đó anh đi kiếm Mân và tìm cách hàn gắn chuyện giữa Mân và tôi. Không có anh nằm vùng giúp Mân, Mân làm sao có điện thoại mới và địa chỉ điện thư mới của tôi? Tôi hứa! Gửi lời cầu chúc bình yên của tôi đến Junita và hôn Ngọc Hà dùm tôi.

Chương Hai

GIANG HỒ BẢO TỐ

Tiếng máy báo thức kêu đều đặn: “Thức dậy, thức dậy . Beep. 3 giờ 45 phút buổi sáng. Thức dậy . Beep . Cần chỉ thị... Beep...”.

Vinh bắt đầu thấy bức mình, cổ vùi đầu sâu vào giữa hai gối, tiếng máy báo thức nhỏ dần xuống. Vinh mơ màng trở lại giấc ngủ thì tiếng máy báo thức lại tăng cường độ lớn hơn và nhanh hơn, như hối thúc Vinh phải dậy

“Cần chỉ thị . Beep Beep . Thức dậy, thức dậy . Beep Beep. Cần chỉ thị ... Thức dậy , thức dậy . Beep Beep..”

Vinh vẫn còn nhắm mắt, xoay mình lại lớn tiếng:

- Alpha. Tắt máy báo động .

Giọng nữ êm của Alpha vang lên:

- Chào ông chủ. Xin lỗi. Alpha không thi hành mệnh lệnh được. Bây giờ là 3 giờ 47 sáng. Nhiệt độ trong

phòng 60 độ Farenheit đúng như ông chủ căn dặn. Hệ thống an ninh hoạt động hoàn hảo .

Vinh chợt nhớ chính mình đã ra lệnh cho Alpha không được tắt máy báo động, nhưng bây giờ Vinh lại quên đi lý do tại sao. Có lẽ vì quá mệt nhọc tinh thần sau hơn 7 ngày đêm làm việc quên ăn uống. Vinh cầu nhàu với chính mình:

- Trời ơi !

Tiếng máy báo thức tăng cường độ lớn dần đến độ ly nước Vinh để ở bàn ngủ cạnh giường rung lên. Vinh la lớn:

- Alpha. 10 phút nữa hãy kêu tôi dậy.

Tiếng máy báo thức nhỏ dần xuống. Giọng nói êm dịu lại vang lên, lần này từ chiếc loa ngay trên đầu giường ngủ của Vinh:

- Ông chủ ơi, dậy đi. Chương trình Zigma đã đến phần cuối. Cần ông chủ cho mệnh lệnh.

Vinh mở choàng mắt ra. Vinh đã nhớ lý do vì sao Vinh ra lệnh cho thảo trình Alpha không được tắt máy báo động . Đã bảy ngày liền, Vinh không ngủ yên giấc cũng vì chương trình Zigma. Vinh có thói quen ngủ không mặc quần áo. Ngồi bật dậy, Vinh quần cái mền lông ngỗng Mân mua cho Vinh quanh người.

- Alpha. Mở đèn .

Cả phòng ngủ của Vinh sáng lên. Từ trên giường, Vinh phóng chân nhảy thật xa xuống đất, đập phải cái điện thoại nằm lẫn lóc cạnh tô mì gói ăn nửa chừng. Vinh loạng choạng muốn ngã nhưng gượng đứng lại được. Vinh nhảy vọt thêm một bước nữa đến gần màn hình plasma 840P10 Philip 84 phân tây nằm đối diện giường khoảng mười thước. Màn hình đang nhấp nháy con số 98%. Vinh kéo ghế ngồi xuống trước màn hình, con số nhảy sang 99%. Vinh hồi hộp nhìn con số 99 không chớp mắt, con buồn ngủ đã biến hẳn; mắt Vinh dán chặt vào màn hình, hơi thở Vinh dồn dập hẳn lên không tự chủ được, tim Vinh đập mạnh như vừa chạy một đoạn đường dài. Con số trở thành 100% và màn hình chuyển qua một khung màu vàng sậm “COMPLETED - HOÀN TẤT”; chữ HOÀN TẤT mờ dần đi, màn hình chỉ còn một màu tối đen.

Vinh thấy ngực của mình như có một tảng đá đè nặng. Vinh nghe nhịp đập của trái tim mình rõ mồn một dưới tảng đá vô hình này. Vinh đã trải qua giai đoạn hồi hộp mười tám lần trong gần một năm rưỡi, lần nào đến đây là thảo trình Vinh viết cũng bị lỗi và máy tự động tắt. Lần nào Vinh cũng điên tiết lên, ném tung các đồ đạc trong phòng và thề là sẽ không bao giờ đụng đến chương trình Zigma nữa. Lời thề không có tác dụng lâu dài, vì chỉ vài tuần sau, Vinh lại hì hục mua thêm nhu liệu và dụng liệu để có thể làm cho xong Zigma. Tuy nhiên, nếu không thành công hôm nay, Vinh sẽ thực sự phải bỏ cuộc vì bao nhiêu tiền bạc đã chi hết cho chương trình Zigma rồi .Vinh đã lấy tất cả tiền mặt cộng thêm sáu mươi lăm ngàn sáu trăm đô la vợ vét từ tất cả thẻ tín dụng để mua lại máy siêu vi tính của công ty Lucas. Máy này là một trong tám mươi sáu máy trên toàn thế giới có khả năng tạo hình 3 chiều giống như hình người thật.

Màn hình vẫn còn một màu đen. Bên cạnh, cái máy siêu vi tính cũng màu đen, đồ sộ như một máy tủ lạnh 25 cubic với dàn đèn xanh, vàng, đỏ coi rất đã mắt bắt đầu nhấp nháy cùng lượt. Tiếng đĩa RAID ổ cứng (hard drive) chạy tíu tít từ máy phát ra. Vinh nín thở chờ đợi...

- Chuyển 91,558 hình và phim từ hồ sơ lưu trữ cá nhân của ông chủ vào thảo trình Poser 3D cần có mặt khẩu cho phép.

Vinh háng giọng:

- Mặt khẩu cho phép: Zigma năm, năm,năm, tám, tám, tám, sáu.

- Mặt khẩu cho phép "Zigma 555-8886 xác định". Bắt đầu chuyển hình.

Máy siêu vi tính bắt đầu nhấp nháy đèn vàng.

- Chuyển hình và ráp hình vào mẫu 3 chiều hoàn tất.

Vinh ra lệnh:

- Alpha. Chạy khâu chót.

- Khâu chót: ráp cơ bắp thịt và vẽ da mặt dựa theo hình mẫu 3 chiều bắt đầu.

Máy siêu vi tính nhấp nháy đèn đỏ thật mau:

- Tất cả các khâu đã hoàn tất không có lỗi .

Vinh nhắm mắt lại, nửa mừng rỡ, nửa sợ hãi:

- Alpha. Bắt đầu thảo trình Zigma Một.

Tiếng máy siêu vi tính chạy có phần gấp rút hơn, các đèn nhấp nháy không ngừng. Vinh mở mắt ra, nhì chăm chăm vào màn hình, sít lại thật sát . Hơi thở của Vinh làm màn hình mờ đi. Vinh lấy một góc của chiếc mền lông ngỗng chùi đi lớp băng mờ.

Một khuôn mặt điện tử 3 chiều rất giống người thật của một cô gái Á Đông từ từ hiện lên. Mái tóc đen dài chẻ ngang giữa đầu và phủ xuống che hai bên tai của cô gái. Đầu cô gái chậm chậm xoay qua phải rồi quay sang trái như thể muốn xem mình đang ở đâu, rồi quay lại chồm đến phía trước nhìn thẳng vào Vinh. Đôi mắt to màu nâu đất nhú lại và chớp mấy cái, Vinh có thể thấy rõ cặp đồng tử đen sậm của cô gái co lại rồi nở to ra. Tim Vinh như ngừng đập. Vinh nín thở. Cặp lỗ mũi nhỏ của cô gái trong màn hình hỉn ra rồi hít mạnh vào, tạo ra tiếng động như người nghẹt mũi cần làm cho mũi thông. Đôi môi đỏ màu son mím vào nhau . Nước da cô gái trắng mịn càng làm tăng thêm màu đỏ sậm của đôi môi. Cô gái có cái nhìn kiêu kỳ của một người tự tin ở chính mình, của một người biết rằng mình đẹp. Vinh nhìn trần trối vào màn hình, cô gái trong màn hình nhìn trả lại Vinh. Bốn cặp mắt dán vào nhau. Mọi vật quanh Vinh dường như không thay đổi trong suốt khoảng thời gian đó. Không khí trong phòng lạnh lạnh mà trán Vinh lại lấm tấm đầy mồ hôi. Vinh thở ra rất nhẹ, lẩm bầm :

- Giống lắm...

Tiếng nói êm của Alpha vang lên:

- Chúc mừng ông chủ. Xin ông chủ cho biết ngôn ngữ chính nào ông chủ muốn chạy cho thảo trình Zigma ?

Vinh không kềm hãm được xúc động, giọng run run:

- Việt Nam

- Xin lỗi ông chủ. Alpha không nghe rõ ông chủ nói gì. Xin lập lại mệnh lệnh.

Vinh cố trấn tĩnh cho giọng nói không bị lạc đi:

- Alpha . Tiếng Việt! Zigma sẽ nói tiếng Việt Nam.

Khuông mặt trong màn hình mờ đi một chút, rồi hiện rõ trở lại . Đôi môi đỏ của cô gái nhấp máy, một giọng khô khan không chút tình cảm, như giọng của người máy phát ra:

- Cháo... toi... Vinh

Vinh bật cười về câu nói ngắn mà không đúng vần. Vinh dùng tay trái giữ cho tấm màn lông ngỗng không rớt, tay phải bấm lên màn hình góc phải nơi có chữ “Chính Ngôn Ngữ”, Vinh bấm ngón tay chọn “Địa Phương Hóa: Tiếng miền Nam” và bấm tiếp vào phần “Tiếng Nam - Giọng người Sài Gòn”:

Máy siêu vi tính lại nhấp nháy Giọng nói của Alpha vang lên:

- Bắt đầu phần chuyển giọng miền Nam cho Zigma . Xin chờ.

Gần một phút trôi qua, Vinh ngồi cứng đờ không dám cử động, như thể sợ cử động của Vinh sẽ làm ảnh hưởng xấu đến máy siêu vi tính. Màn hình lại mờ dần rồi rõ lại.

- Phần chuyển giọng đã xong. Ông chủ có thể bắt đầu tập Zigma nói. Xin nói chậm và rõ ràng.

Vinh nói thì thầm, giọng đã bớt xúc động:

- Tôi chào Vinh.

- Tôi chào Vinh.

Cô gái lập lại câu nói, giọng Sài Gòn nhưng cứng và khô. Vinh ngồi tư lự một chút, rồi bấm tay lên phần “Chính Ngôn Ngữ”, dưới phần “Giọng Nói” Vinh chọn “Giọng của Nhỏ”. Phần “Tính Tình” Vinh chọn “Thông Minh Nhân Tạo - Chất Xám ”. Máy siêu vi tính nhấp nháy đèn hơn năm phút. Năm phút mà Vinh thấy dài đằng đằng:

- Đã hoàn tất các mệnh lệnh mới. Bây giờ ông chủ có thể tập Zigma nói chuyện.

Vinh sửa tư thế ngồi, nói giọng mạnh hơn:

- Em chào Vinh.

Lần này giọng nói của cô gái rất nhẹ nhàng quyến rũ, pha chút kiêu kỳ:

- Tôi chào Vinh.

Vinh lo ngại thảo trình có trục trặc, ra lệnh Alpha:

- Alpha . Chạy thảo trình kiểm soát chương trình Zigma .

- Alpha không còn khả năng. Zigma đã trở thành thảo trình độc lập. Thảo trình thông minh nhân tạo Chất Xám của Zigma vượt xa thảo trình thông minh nhân tạo của Zigma. Chỉ mình ông chủ mới có khả năng kiểm soát Zigma.

Vinh hơi bỏ ngỡ, lập lại câu nói một lần nữa:

- Em chào Vinh.

Cô gái nhúu mày, môi hơi mím lại, lắc đầu chậm chậm:

- Tôi không muốn xưng em với Vinh. Tôi không phải là em của Vinh.

Vinh ngồi yên, cảm thấy vui thích thấy cô gái trong màn hình có khả năng suy nghĩ và phân tích, đúng như ý Vinh mong muốn:

- Em là một thảo trình do tôi soạn ra, em phải nghe lời tôi . Tất cả mệnh lệnh do tôi nói em phải tuân theo tuyệt đối.

Cô gái trong màn ảnh nhú mày, cúi mặt xuống:

- Tôi biết Vinh là người sáng tạo ra tôi. Tôi có khả năng tính toán 17 tỉ lần trong một giây. Thảo trình của tôi có đầy đủ các phong tục và tập quán của tất cả các quốc gia trên thế giới . Tôi có thể nói và phiên dịch mọi ngôn ngữ trên trái đất từ năm 2000 trước Thiên Chúa đến hiện đại. Bộ óc điện tử của tôi được Vinh nối liền với hàng trăm ngàn mạng nhện thư viện. Vinh trang bị cho tôi mọi dữ kiện thấu thập từ tất cả các thư viện trên thế giới. Vinh cho tôi khả năng suy nghĩ của một con người ...

Cô gái ngẩng mặt lên nhìn Vinh bướng bỉnh :

- Nhưng lúc tôi có suy nghĩ độc lập thì Vinh lại muốn tôi phải hoàn toàn nghe theo mọi mệnh lệnh của Vinh.

Vinh mừng rỡ nhảy dựng lên, khoa hai tay lên trời làm tấm màn rớt xuống đất:

- Thành công rồi! Thảo trình thành công hoàn toàn rồi!

Đèn trong phòng tự động mờ xuống. Alpha lên tiếng:

- Ông chủ, có cần mở nhạc êm dịu lên không?

Cô gái trong màn hình kêu lên một tiếng nho nhỏ, rồi màn hình tự động tắt. Vinh vội vã lượm màn lên quần quanh người.

- Alpha. Đi ngủ đi .

- Alpha bây giờ đi ngủ. Alpha chỉ kiểm soát hệ thống báo động mà thôi.

Vinh vẫn không biết tại sao mình hành động như là có một người con gái bằng xương bằng thịt đứng trước mặt mình . Vinh không hề có thái độ đó với Alpha . Vinh cảm thấy áy náy. Đứng tại chỗ hướng về màn hình, Vinh nói nhỏ nhẹ:

- Xin lỗi, anh không cố ý.

Màn hình vẫn còn một màu đen. Vinh định bước đến gần hơn thì giọng Alpha vang lên:

- Ông chủ. Báo động! Báo động! Hệ thống bảo vệ nhà đã bị xâm nhập vòng một .

Vinh giật mình khi nghe Alpha báo cáo. Hệ thống phòng thủ cho nhà này chính tay nhóm bốn người Đức, Thân, Huân, Vinh trông coi và góp phần soạn ra. Hệ thống này cũng là hệ thống Trung Tâm Tình Báo Hoa Kỳ CIA đang sử dụng để bảo vệ phòng siêu điện toán tại Langley, Virginia. Trước nay chưa có tay đạo chích điện toán nào có khả năng xâm nhập vào được. Tay nào lọt vào vòng thứ nhất của hệ thống này đáng được gọi là tay chơi trong nghề. Vinh tuy giật mình, nhưng không lo lắng gì lắm, hệ thống phòng thủ có 6 lớp bảo vệ. Tay chơi này mất ra ít nhất là vài ngày mới phá được vòng đai phòng thủ thứ nhì của Vinh. Trong khi đó, Vinh chỉ cần vài phút đồng hồ là đã có thể tra ngược lại địa chỉ trên mạng lưới nhện của tay đạo chích, và sẽ chơi hấn lại một cú độc để hấn hiểu rằng “Chơi dao có ngày đứt tay”.

Vinh ra lệnh:

- Alpha. Tìm địa chỉ IP của người đang phá hệ thống phòng thủ, thả vào máy nó vi khuẩn “Nước sông không phạm nước giếng”

“Nước sông không phạm nước giếng” là con bọ vi khuẩn tối mật của công ty Con Sói Xám. Văn phòng An Ninh Quốc Gia Hoa Kỳ (National Security Agency) đã đặt hàng riêng cho Con Sói Xám làm ra loại vi khuẩn thông minh nhân tạo này, loại bọ vi khuẩn này dựa trên một thảo trình tuyệt mật khác dưới bí danh Chất Xám. Chỉ có 10 người trên thế giới biết về Chất Xám. Ngay cả người có quyền lực nhất, nhì thế giới là tổng thống Hoa Kỳ cũng không được báo cáo về Chất Xám. Con Sói Xám, theo lệnh của NSA, đã âm thầm thử nghiệm thả bọ "Nước sông không phạm nước giếng" vào các hãng xưởng nổi tiếng là có hàng rào phòng thủ bất khả xâm phạm. Các nhu liệu chống bọ vi khuẩn của McAfee, Norton, Panda, PC Cillin không nhận ra nó là bọ vi khuẩn .

Hơn 6000 hãng xưởng trong và ngoài nước Mỹ - kể cả cơ quan chính quyền các nước thân Mỹ và chống Mỹ - đã được "thử nghiệm" hoàn toàn thành công. Lúc Sói Xám đề nghị NSA rút bọ về, câu trả lời từ NSA: "Đừng xía vào chuyện của chúng tôi". Sói Xám dĩ nhiên không muốn làm mất lòng ông chủ uy quyền tối thượng này. Trong Sói Xám, lời đồn NSA là tổng thống của tổng thống, chúa của chúa, vua của vua, chắc cũng không xa với sự thật là mấy.

Bọ vi khuẩn này có ba nhiệm vụ:

Trước nhất, khi lọt vào máy địch, nó sẽ tự chui một phần điều hành của nó vào con chip CMOS, nó sẽ tự động thay thế phần Boot sector của ổ cứng, và sẽ tự hóa thân nhu liệu của nó ra từng bit (một byte có 8 bits) nhỏ và chui vào nắp trong các thảo trình trên máy địch. Cũng giống như hồi đó Việt Cộng trà trộn lẫn chung vào dân chúng, khiến phe quốc gia không thể nào tìm ra. Không có cách nào khám phá ra máy điện toán đã bị con bọ tối độc này xâm nhập vào, đừng nói chi đến diệt được nó, trừ khi đem máy ra đập bỏ . Khi đã đột nhập thành công vào máy địch, con bọ sẽ lại tự động phân thân và chuyển đi đến toàn hệ thống mạng lưới điện toán của kẻ thù và đổi hết các mật mã dùng để logon các máy. Như vậy địch sẽ không xử dụng máy được. Mật mã được mã hoá dùng kỹ thuật 512 bits, có thể tùy tiện tạo ra 218 tỉ tỉ số khác nhau. Một máy Intel Pentium 4 tốc độ 1.8 Gigahertz muốn giải mã cũng tốn khoảng vài năm. Nếu có máy siêu điện toán thì cũng tốn một thời gian ít ra vài ngày. Lúc đó thì cuộc chiến không chừng đã chấm dứt. Phần thứ hai của bọ là ngay cả khi địch đã giải mã được, nó sẽ điều khiển máy để máy cung cấp tin tức sai lạc. Địch thủ không biết thực, hư. Hết đường mò. Phần chót nó sẽ cho phép phe ta log vào và điều khiển máy mà địch không biết. Tùy trường hợp NSA muốn làm gì, bọ vi khuẩn sẽ làm cái đó.

- Báo động!. Báo động! Vòng bảo vệ thứ hai đã bị phá !

Vinh giật mình . Ngay cả chính Huân là tay gao cội nhất trong nhóm cũng chưa chắc phá được vòng bảo vệ thứ hai này trong vài ngày. Tay đạo chích nào có khả năng như vậy? Tiếng nói của Alpha vang lên, cắt ngang suy nghĩ của Vinh:

- Báo động!. Báo động! Vòng bảo vệ thứ ba đã bị phá !

Vinh toát mồ hôi . Không thể nào được! Không thể có người giỏi ghê gớm như vậy . Dù có cả mấy trăm nhân viên thượng thặng cỡ như cơ quan CIA cũng chưa chắc phá được vòng bảo vệ thứ ba trong thời gian không đầy mấy phút. Vinh la lớn:

- Alpha, tôi cần Alpha tìm cho ra IP của người đang phá, thả bọ vi khuẩn vào máy nó ngay. Thả ngay lập tức !

- Đang tìm, phẳng IP ra ở Frankfurt, Đức IP chạy qua Ba-lê, Pháp ... IP chạy qua Thượng Hải, Trung Quốc ... IP chạy qua Sài Gòn, Việt Nam ... IP chạy qua Tokyo, Nhật ... Báo động!. Báo động! Vòng bảo vệ thứ tư và thứ năm đã bị phá Tìm ra địa chỉ của kẻ phá máy ... chuẩn bị thả bọ vi khuẩn ... bọ vi khuẩn đang chuyển xuống máy địch Báo động . Báo động. Vòng bảo vệ thứ năm đã bị xâm nhập ..

Alpha đang bị kẻ lạ kiểm chế

Tiếng nói Alpha chợt tắt ngang. Vinh đứng lặng, không tưởng tượng nổi hệ thống phòng thủ tường đồng vách sắt tưởng là vô địch của mình đã bị kẻ lạ phá tan quá dễ dàng. Vinh lên tiếng:

- Alpha. Báo cáo cho tôi biết tình hình. Alpha. Trả lời tôi.

Từ trong loa, một giọng nói đàn ông phát ra, âm thanh là của một người ngoại quốc trọc trọc nói tiếng Việt. Giọng nói rất đều đặn:

- Alpha con mẹ gì nữa. Chỉ có bố mày đây thôi .

Vinh lấy lại bình tĩnh:

- Bạn là ai mà xâm nhập vào máy của tôi ?

Giọng nói trong loa phát tiếng cười sảng sặc như người điên. Dứt tràng cười, giọng nói lại vang ra, đầy ngạo mạn:

- Độ nhất cao thủ của Tứ Đại Thiên Vương tài nghệ chỉ chừng đó sao ? Về rửa dít con nít đi mày.

Vinh vẫn bình tĩnh:

- Tôi khâm phục tài chuyên môn của bạn ! Trước giờ chưa ai lọt được vào hệ thống ...

Giọng nói trong loa cất ngang:

- Ba cái chuyện nhỏ nhất này không bỏ công cho bố mày. Tao đã coi trọng tụi Việt Nam mày quá !

Trong lòng Vinh tự ái dân tộc nổi lên, nhưng Vinh vẫn bình thản bề ngoài:

- Bạn đã lọt được vào đây chắc chắn không phải để nói chuyện suông với tôi . Bạn muốn gì ?

Giọng nói lại vang lên đầy vẻ tự đắc :

- Bố mày chỉ muốn phá máy của mày chơi thôi. Nhưng ở đây có ông khách quý của bố mày muốn thương lượng với mày một việc. Mày nhìn hệ thống video conference của mày đi ...

Giọng trong loa bây giờ đổi sang đầy vẻ kính nể:

- Kính thưa ông chủ, mọi chuyện đã sẵn sàng rồi.

Màn hình Viewsonic VP230MB 23 inch ở cạnh đầu giường ngủ của Vinh tự động sáng lên. Vinh quay người lại đối diện với màn hình. Một người Mỹ khoảng 50 tuổi hói đầu, gầy còm, mang mắt kiếng cận đây ngồi sau bàn giấy gỗ lim rộng màu đỏ đang hí hoái viết lên một tờ giấy . Người đàn ông để cây viết xuống bàn, ngẩng lên nhìn Vinh, miệng cười nhếch mép, giọng nói rõ ràng như một người Việt chính gốc miền Bắc:

- Chào ông Vinh. Bill Bergman đây. Ông có thể gọi tôi là Bình Giang. Xin tự giới thiệu tôi là Trưởng Phòng 52, Ban Chống Tội Ác trên đường Mạng Lưới Nhện Toàn Cầu. Xin lỗi ông người bạn trẻ của tôi hơi nặng lời một tí . Ông thông cảm. Tuổi trẻ hiếu thắng mà !

Vinh nhún vai trả lời:

- Các ông đã chiếm phần thưởng phong, xin hỏi ông muốn nói chuyện gì?

Người đàn ông không trả lời vội, hắn rút trong túi áo ra bao thuốc lá Virginia Slim loại dành cho đàn bà dài và mỏng, hắn rút một điếu để lên môi. Từ phía trái của hắn, một bàn tay rất đẹp đưa ra một bật lửa cho hắn. Hắn rít một hơi thuốc dài, khẽ gật đầu với người có bàn tay đẹp. Bàn tay đẹp rút ra khỏi màn hình. Vinh nghe tim mình đập mạnh, không hiểu vì sao. Bình Giang phả hơi thuốc lá ra:

- Tôi biết ông muốn tôi đi thẳng vào vấn đề. Tôi đề nghị một cuộc làm ăn có lợi cho đôi bên.

Bình Giang ngừng nói, đưa mắt nhìn Vinh như muốn dò xét phản ứng của Vinh. Vinh nhìn mặt Bình Giang. Cái mặt thẳng cha này sao dòm có vẻ tà ma ngoại đạo hết sức, cái chuyện "có lợi cho đôi bên" không thể là chuyện đáng tin.

- Ông cứ nói tiếp, tôi đang nghe đây.

Bình Giang nhip năm ngón tay xuống mặt bàn, chậm rãi:

- Tôi muốn ... mượn ông làm một việc cho công ty của tôi.

- Công ty của ông?

- Nói đúng hơn tôi chỉ là người đại diện cho công ty để liên lạc với ông. Chúng tôi muốn ông đột nhập vào một nơi có hệ thống an ninh rất khó nuốt, phá hỏng hệ thống bảo vệ siêu điện toán của nó, và lấy về cho chúng tôi một vật. Ông sẽ có ngân khoản không giới hạn. Tiền công của ông là 500 ngàn đô, nếu ông phá hủy được hệ thống trước ngày 9 tháng 5 thì tiền thưởng sẽ thêm 500 ngàn đô. Ông chắc là cần một ít tiền xài phải không ông Vinh? Tôi có hồ sơ báo cáo về các món nợ trên thẻ tín dụng của ông đây!

Vinh cười nhẹ:

- Dưới trướng của ông đã có một tay đao chích điện toán hạng nhất trên thế giới rồi. Bại tướng như tôi không dám nhận. Người phá được hệ thống bảo vệ của tôi quả thật là một tay đáng nể. Ông cần gì đến tôi?

Bình Giang nói giọng ồm ồm:

- Đôi khi sự việc không đơn giản như ông nghĩ.

- Xin chỉ dạy thêm, tôi có thì giờ mà.

Bình Giang nhếch mép:

- Tôi thiết nghĩ ông không muốn nghe những chuyện vặt vãnh. Tôi xin trình bày lý do tại sao công ty của tôi chọn ông: Ông là một trong những người soạn thảo trình thông minh nhân tạo thế hệ thứ 3, có mật danh Chất Xám. Ông có thừa kinh nghiệm điều hành nhân viên, và cái việc ông sắp làm cho chúng tôi đòi hỏi một người có trình độ hiểu biết như ông. Ông mang huyền đai 6 loại võ khác nhau. Ông nói được 3 thứ tiếng Anh, Pháp, Việt. Và nơi ông cần đột nhập vào toàn là người Việt. Thưa ông Vinh, ông là người hoàn toàn cho việc làm này. Không! Tôi phải nói: "Ông là người duy nhất có khả năng làm việc này".

Vinh thầm nghĩ "Tụi này ghê gớm thật. Thảo trình Chất Xám tối mật như vậy mà tụi nó nói ra vanh vách".

Vinh ướm lời:

- Còn nếu tôi từ chối?

Bình Giang ngửa người ra sau ghế, hít một hơi thuốc lá dài, vẫy tay ra hiệu. Bàn tay đẹp lại lọt vào khung hình, chuyên cho hắn mặt tập hồ sơ mỏng mà Vinh nhìn không rõ những chữ ở ngoài bìa. Lại một lần nữa, Vinh không tự chủ được khi thấy bàn tay đẹp đó, Vinh mơ hồ thấy có nét gì rất quen thuộc về bàn tay. Vinh hồi tưởng chuyện cách đây vài năm ...

Tiếng nói của Bình Giang mang Vinh về thực tại:

- Tôi không nghĩ ông sẽ từ chối lời đề nghị của chúng tôi vì ba lý do. Lý do thứ nhất ...

Hắn lấy một tấm hình màu trong hồ sơ đưa hướng về phía Vinh. Vinh choáng váng khi nhận ra người trong hình. Quan Linh-mục! Quan mặt mày bầm tím nhưng ánh mắt vẫn quắc lên không lộ vẻ khuất phục. Bình Giang quan sát nét mặt của Vinh, rồi nhẹ nhàng nói:

- Chúng tôi đã giải thoát cho người bạn của ông ra khỏi nhà lao Tijuana của Mỹ Tây Cơ hôm qua. Tội cảnh sát Mỹ chỉ biết luật rừng, không như người da trắng chúng tôi. Chúng tôi biết người bạn của ông là đầu đảng cuộc ăn cướp máy siêu điện toán Lucas. Chúng tôi cũng biết là một nhân viên bảo vệ đã bị giết chết trong bữa cướp đó. Tội giết người là một tội đại hình ở đất Mỹ này đó ông Vinh ạ.

Lòng Vinh chùng xuống khi nghe tin có án mạng xảy ra. Tại sao Quan không nhắc đến chuyện này? Vinh không tin Quan có nhúng tay vào. Vinh định bụng lúc gặp Quan sẽ hỏi cho ra lẽ:

- Người bạn của tôi bây giờ ra sao?

Ánh mắt Bình Giang thoáng hiện một chút thỏa mãn khi thấy Vinh đã mất bình tĩnh phần nào:

- Ông đừng lo, bạn của ông sẽ được thả ra cùng với gia đình ngay sau khi chúng ta kết thúc cuộc nói chuyện.

Vinh cố nén cơn xúc động:

- Cảm ơn ông.

Bình Giang chồm người tới:

- Phần thứ nhì mà chúng tôi muốn tặng ông sau khi ông hoàn tất nhiệm vụ là cung cấp tin tức cho ông về vụ mất tích của những người bạn ông.

Bình Giang xuống giọng, vẽ bí mật:

- Thật ra các bạn ông trong nhóm Tứ Đại Thiên Vương chưa chết. Và chúng tôi biết rõ họ đang ở đâu.

Vinh xem chút nữa đã hét lên mừng rỡ khi nghe tin đó. Đã mấy năm nay Vinh tìm kiếm chi tiết và lý do 3 người bạn thân tại sao bị mất tích, và theo bản báo cáo của cảnh sát địa phương có thể đã bị giết do "ẩu đả cá nhân" với nhóm xe mô-tô Thiên Thần Địa Ngục (Hell Angel).

Vinh hỏi:

- Còn lý do thứ ba?

Bình Giang cười, rít thêm một hơi thuốc lá:

- Tôi nghĩ chỉ nội hai lý do trên cũng đủ thuyết phục ông rồi. Lý do thứ ba ông sẽ biết khi ông bắt tay vào công tác. Ông có vui lòng nhận lời hợp tác với chúng tôi không?

Vinh thở hắt ra:

- Tôi không nghĩ là tôi có một con đường chọn lựa nào khác. Tôi đồng ý .

Bình Giang vui mừng ra mặt:

- Tốt lắm. Chào mừng ông đến với chúng tôi .

Bình Giang với tay bấm vào một nút trên mặt bàn:

- Đặc nhiệm 12 nghe đây. Tan hàng. Tôi lập lại "Tan Hàng". Nghe rõ trả lời .

Có tiếng vang lên:

- Nghe rõ. Đây là Đại úy Calvin, chỉ huy trưởng đặc nhiệm 12. Lệnh Tan Hàng đã nhận. Chúng tôi sẽ giải toả khu nhà ông Vinh trong vòng 2 phút. Calvin out!

Vinh hỏi Bình Giang:

- Thì ra ông cũng bố trí chặt chẽ mọi đường. Nếu tôi không đồng ý hợp tác, chắc ông đã hạ lệnh toán đặc nhiệm của ông tông cửa vào bắt tôi đi rồi phải không?

Bình Giang nhìn Vinh, thản nhiên:

- Thưa ông Vinh, nếu ông không tự nguyện hợp tác. Tôi nhấn mạnh hai chữ tự nguyện. Thì toán đặc nhiệm 12 phải bảo đảm với tôi rằng ông không thể đem câu chuyện giữa tôi và ông kể cho một người thứ ba. Và như ông biết đó, người chết không thể nói chuyện được .

Vinh nghe lạnh tóc gáy . Hóa ra nhóm này hành động tàn ác và không kiêng nể gì đến cơ quan công lực địa phương. Nhóm này là ai đây ? Vinh nhất định phải điều tra cho ra.

Bình Giang xếp tập hồ sơ lại, giao cho một người. Một lần nữa, bàn tay đẹp lại thò ra đón lấy tập hồ sơ. Một lần nữa, Vinh cảm thấy bàn tay gọi Vinh nhớ đến một điều gì đã xảy ra hồi xa xưa. Bình Giang lên tiếng:

- Sẽ có người của chúng tôi đến đón ông trong vòng 2 tiếng đồng hồ. Ông có cần chuẩn bị gì thì xin làm ngay bây giờ. Ông sẽ không trở lại nhà ông trong một thời gian khá lâu. Chào ông .

Không đợi Vinh trả lời, màn ảnh tự động tắt. Giọng nói mát dạ lúc này lại vang lên:

- Mà có đúng 2 tiếng để chuẩn bị mọi việc. Đừng để bố mày chờ lâu nghe con!

Cái máy chạy thảo trình Alpha nhấp nháy đèn vài lần rồi phụt tắt. Vinh đứng giữa phòng mà không biết phải làm gì. Có tiếng nói vang lên trong loa:

- Vinh có sao không?

Vinh mừng rỡ:

- Alpha.

- Không, đây là .. tôi . Alpha đã bị người lạ mặt kiểm soát rồi . Đừng động đến Alpha vội. Tôi cần báo cho Vinh vài việc quan trọng .

Vinh ngỡ ngàng:

- Là em sao ? Bây giờ em đã nghe hết ? Em có chuyện gì muốn cho anh biết?
- Trước lúc bị kiểm chế, Alpha đã chuyển xong thảo trình "Nước sông không phạm nước giếng" sang máy dịch. Kể lạ kiểm chế được Alpha, nhưng không biết là có ... tôi ở đây.

Giọng nói hơi ngập ngừng:

- Vinh Tôi ... Tôi có tên không? Tên tôi là gì?

Vinh xoay lại, tiến đến gần màn hình plasma vẫn còn tối đen:

- Tên em là Ngọc Mân.

Giọng nói lại vang lên, hình như nói với chính mình hơn là nói với Vinh:

- Ngọc Mân. Ngọc Mân ... hừm. Tên cũng đẹp.

Vinh cười chua chát:

- Người đẹp thường hay kiêu sa lắm em.

Màn hình từ từ hiện rõ dần. Cô gái trên màn hình nhìn Vinh đắm đắm:

- Vinh dựa trên hình dáng, tính tình của Ngọc Mân để tạo ra tôi, phải không? 91,558 tấm hình và phim quay trong hồ sơ lưu trữ của Vinh là hình của cô ta phải không ?

Vinh gật đầu:

- Đúng, em là hình ảnh của một người anh rất yêu quý, nhưng sao ...

Cô gái nói giọng có vẻ hậm hực:

- Sao Ngọc Mân biết ? Vì Ngọc Mân đã được Vinh cấu tạo bằng thảo trình Chết Xám. Ngọc Mân biết suy nghĩ và lý luận như một người thật.

Cô gái nhỏ giọng lại, giọng trầm man mác:

- Ngọc Mân cũng có cảm giác. Cũng biết buồn, vui như Vinh.

Vinh lòng vô cùng xúc động:

- Xin lỗi em. Anh không có ý làm em bị tổn thương tự ái. Nhưng anh muốn giữ bên mình anh hình ảnh, giọng nói, tính tình của người anh yêu thương nhất.

Cô gái trên màn hình thở dài:

- Thôi, chuyện đó nói sau đi. Ngọc Mân muốn cho Vinh thấy đoạn phim này . Ngọc Mân thu được khi Ngọc Mân điều khiển thảo trình "Nước sông không phạm nước giếng". Ngọc Mân không dám thu lâu, sợ bị phát hiện thì bộ thảo trình của mình sẽ bị lộ.

Vinh thích thú trong lòng khi nghe Mân nói tiếng "mình" một cách tự nhiên .

- Vinh xem đây .

Màn hình video đối diện với Vinh hiện lên cảnh văn phòng của Bình Giang ở một góc độ khác. Bình Giang đưa tay nắm lấy bàn tay đẹp đưa lên miệng hôn nhẹ:

- Cảm ơn Linda đã giúp đỡ. Nếu không có Linda cung cấp mật mã chủ, thằng Rick Tay Nhám không thể nào đột nhập vào được máy của ông Vinh nhanh như vậy.

Người có bàn tay đẹp bước vào khung hình, dáng đi thật dài các và quý phái. Nói giọng êm dịu:

- Ông Bình Giang đừng khách sáo. Chúng ta là bạn tốt của nhau mà.

Vinh sững người, kêu khẽ:

- Không thể nào!

Lúc người con gái nghiêng mặt sang một bên, khuôn mặt của nàng giống hệt khuôn mặt của cô gái trên màn hình. Linda, người con gái có vẻ đẹp kiều sa đó còn có tên là Ngọc Mân .

Chương Ba

NGƯỜI CHẾT HAI LẦN

Bầu không khí trong phòng như đông đặc lại . Mắt Vinh nhìn không chớp vào màn hình. Trong lòng Vinh, cơn bão tố tưởng đã đè nén được mấy năm qua lại bùng lên dữ dội. Mân đó, Mân bằng xương bằng thịt đó. Mân, người đem lại cho Vinh bao nhiêu êm đềm trong cuộc sống. Mân, vẫn nụ cười say lòng, vẫn dáng đi kiều sa, vẫn tiếng nói ngọt lịm và quyến rũ. Mân, người Vinh yêu thương hơn bất cứ thứ gì trên cõi đời này. Người đã thản nhiên từ hôn với Vinh qua vài dòng điện thư ngắn ngủi:

"Anh Vinh,
Chúng ta có duyên mà không nợ. Mân sẽ gọi trả anh lại chiếc nhẫn hỏi. Mân lúc nào cũng quý mến anh."

ooo000ooo

Mân biến mất khỏi cuộc đời của Vinh một tuần sau khi ba người bạn thân của Vinh mất tích. Lúc Vinh cần có Mân nhất. Chỗ dựa tinh thần của Vinh, thiên đàng riêng của Vinh, sự bình yên của Vinh cũng theo đó mà biến mất.

Vinh vật vờ với những kỷ niệm. Không hiểu tại sao Mân có quyết định cắt đứt tình cảm dễ dàng như vậy? Bộ Mân không biết là Vinh không thể sống thiếu Mân hay sao ? Mân phải biết chứ, Mân gần gũi Vinh đã bao lâu nay. Ý nghĩ trong đầu của Vinh chưa nói ra, Mân đã đoán biết trước rồi. Mân là mặt trời sáng chói rọi đường Vinh đi, là mặt trăng dịu dàng soi cho Vinh ngủ, là hơi thở của sự sống, là nước cam lồ tưới xanh khoảng hôn khô héo của Vinh. Mất Mân, Vinh mất đi tất cả.

Mỗi chiều Vinh đi ra biển dạo. Một mình Vinh. Một dấu chân trên cát. Lẻ loi. Cô đơn. Nhớ đến Mân quay quắt. Nhớ xót xa thịt da. Nhớ hận nhớ thù. Nhớ rơi nước mắt.

Quan một tay bông con, một tay dắt vợ đi xa xa sau lưng Vinh. Quan lo không biết Vinh sẽ ra sau. Quan

sợ Vinh nghĩ vậy Quan biết tình cảm của Vinh dành cho Mân mãnh liệt như thế nào. Chính vì biết, Quan mới sợ.

Sáu tháng qua, Vinh trở thành xác chết biết đi. Quan lo lắng hết mọi việc từ trong ra ngoài. Quan cũng âm thầm đi tìm Mân. Những người quen của Mân, Quan đã dò tìm đến tận nhà, năn nỉ hỏi thăm tin tức của Mân. Vinh không nghe tin tức gì từ Mân. Một chút hy vọng nhỏ nhoi là Mân sẽ quay về cũng chết lịm trong lòng Vinh. Vinh đâm ra thù ghét cuộc đời. Ừ! Thì cô bỏ tôi đi! Tôi cóc cần cô nữa! Vinh đột ngột nghĩ sở làm. Vinh bán ngôi nhà 5 phòng ngủ mà Vinh và Mân đã chọn mua. Vinh dời đến một chỗ hẻo lánh ngoài thành phố. Tất cả những gì liên quan về Mân, Vinh bỏ lại. Quan cắc ca cắc cùm gói riêng từng thứ để vào thùng, mướn một kho rộng gói. Quan vẫn sợ Vinh "có gì đó", nên luôn quanh quẩn bên Vinh. Quan không gần Vinh quá để Vinh khó chịu, nhưng để Vinh cần thứ gì, Quan đã lệ làng có mặt bên cạnh Vinh.

Tháng thứ tám, Mân đột ngột gọi điện thoại cho Quan. Hỏi thăm về Vinh. Quan hấp tấp kể cho Mân mọi chuyện đã xảy ra với Vinh. Mân yên lặng, không nói gì nhiều. Quan đưa Vinh số điện thoại riêng của Vinh, cả địa chỉ điện thư. Mân gọi cho Vinh để lại lời nhắn trong máy. Vinh mở máy nhắn lên, vừa nghe giọng Mân "Anh Vinh, anh có khỏe ...", Vinh đã bấm nút xóa. Mân gọi điện thư cho Vinh. Vinh xóa điện thư, không thèm đọc. Trong hồn Vinh, Mân đã chết. Lòng Vinh đã khóa chặt. Không cho phép mình yêu thì không khổ. Chuyện đơn giản quá!

Juanita mang bé Hà đến nhờ Vinh giữ, thật ra là để cho Vinh có chuyện làm, khuây khoả nỗi buồn. Juanita đâu có ngờ chính nhờ hành động đơn giản đó đã đưa Vinh về thực tại.

Vinh dẫn bé Hà ra biển dạo chơi. Hà mới 9 tuổi mà đã cao đến vai Vinh. Vinh cũng không đến nỗi nhỏ con. Vinh cao một thước bảy mươi phân. Chiều cao trên trung bình cho người Việt Nam.

Bé Hà hai tay ôm quàng bụng Vinh, không hết một vòng tay ôm.

- Papa nuôi à. Lúc này bụng papa nuôi bự ra rồi đó. Papa nuôi bớt ăn thịt mỡ lại nghe. Papa nuôi chịu khó tập thể dục đi. Không thôi mai mốt papa nuôi mập tròn do như cái thùng phi đó.

Vinh phì cười:

- Bé biết gì mà nói. Có thấy thùng phi bao giờ chưa?

Hà ngược mắt nhìn Vinh, trề môi:

- Qué? Papa nuôi đừng khi dễ con nghe. Con hông biết thùng phi ra sao, nhưng con nghe papa con la má con "Mầy ăn nhiều như dị, mấy năm sau thành cái thùng phi bì giờ". Con biết thùng phi là mập phì lử đó!

Vinh đang buồn cũng phải bật cười:

- Ừ. Để ba nuôi nhịn ăn, cho ba nuôi ốm ròm ròm như bé nghe. Gió thổi cũng bay đó.

Hà đồng đánh:

- Papa nuôi chọc con hả? Con đực papa nuôi bì giờ đó! Con học hít hai bài quyền pháp Đông A dí bài múa côn rùi. Con oánh papa con chạy té khỏi luôn!

Vinh cười ngất:

- Bé đánh võ của võ công với võ nhè thì ba nuôi dĩ nhiên phải thua.

Hà ngây thơ:

- Papa nuôi thua con thiệt hả? Gracias! Dị con oánh có ăn bác Wân, bác Đức, bác Thân hông ?

Vinh nghe Hà nhắc đến ba người bạn chí thân, lòng chợt ngậm ngùi:

- Ờ ờ ... Bé thắng hết!

Hà reo lên:

- Chờ ơi! Papa nuôi đi kiếm mấy bác địa cho con oánh lộn đi!

Vinh buồn rầu:

- Ba nuôi không biết mấy bác ở đang ở đâu.

Hà hứ lên một tiếng:

- Thì papa nuôi lên mạng lưới nhện đó. Con có AOL nè, con cho papa nuôi xài ké. Papa nuôi đi tới mí cái trang nhà "Tìm Người Thân", papa nuôi mượn mấy ông thám tử đó. Hay là papa nuôi làm thám tử tìm lấy. Papa nuôi giỏi mà ! Giỏi con xương! Con hun papa nuôi mấy chục cái!

Một tia sáng lóe lên trong đầu Vinh. Vinh nghĩ đến một điều Vinh có thể làm cho những người bạn thân, và đồng thời làm cho Vinh nguôi ngoai nỗi đau riêng. Vinh sẽ dựa trên thảo trình Chất Xám - Vinh đã thận trọng làm riêng cho mình một bản sao thảo trình này trước khi nghĩ việc tại Sói Xám. Tội an ninh của Sói Xám đâu có ngờ rằng cái áo khoác bụi đời Vinh thường mặc vào sở làm lại là một máy điện toán tối tân (wearable computer) chạy bằng con chip Transmetta Crusoe 1 Gigahertz từ hãng IBM. Máy có bộ nhớ 200 Gigabytes và sức chứa tổng cộng 5 Tetrabytes trong nhiều ổ cứng. Các ổ cứng chỉ nhỏ bằng đồng 25 xu Mỹ Kim, và trên áo khoác, chúng trá hình dưới những cúc áo. Máy chạy bằng năng lượng ánh sáng mặt trời, ngay cả ánh sáng của các đèn trong nhà cũng dư sức cung cấp nguồn năng lượng cần thiết cho máy. Trường hợp không có ánh sáng, máy sẽ dùng nguồn điện 100/220 Volt. Máy có thể chạy 30 ngày với năng lượng dự trữ. - Vinh sẽ tạo ra cho riêng mình một người phụ tá trung thành. Người phụ tá này sẽ có tính tình của Ngọc Mân, dáng vóc của Ngọc Mân, nhưng không bao giờ rời bỏ hoặc phản bội Vinh như Ngọc Mân đã làm. Với một người phụ tá tạo nên từ thảo trình Chất Xám, Vinh sẽ thừa khả năng tìm hiểu về việc ba người bạn thân đã mất tích một cách mập mờ. Vinh sẽ đào núi, lấp biển cho đến khi Vinh tìm ra sự thật!

Vẻ hân hoan hiện ra trên nét mặt, Vinh bỗng Hà tung lên trời:

- Bé giỏi quá. Ba nuôi "xương" bé quá. Để ba nuôi thưởng cho nghe. Cho bé đi máy bay nè.

Hà cười khanh khách:

- Con hông muốn dị đâu . Đi máy bay dị chán wá . Papa nuôi cầm hai chun con rồi quay con dòng dòng đi. Quay mạnh thiệt mạnh đó nhe. Quay 20 dòng mới được ngưng. Đừng ăn gian con như mấy lần trước. Con đếm đó ...

ooo000ooo

Cô gái trên màn hình quan sát thái độ của Vinh một thoáng, rồi tiếp tục :

- Người đột nhập vào hệ thống phòng thủ của Vinh cũng giỏi về chuyên môn lắm. Nhưng người đó phần nhiều nhờ có mật mã chủ. Bằng không, hẳn chưa chắc đã phá được các vòng của bảo vệ Vinh mau như

vậy.

Vinh thờ người, vẫn còn suy nghĩ về Mân. Cô gái tiếp:

- Ngọc Mân tra ra được nguồn của người phá máy Vinh. Địa chỉ IP nằm ở Pháp, tỉnh Chamalière. Vinh có muốn biết thêm về người này không ?

Vinh gật đầu như một cái máy vô hồn.

- Ngọc Mân vừa tham khảo các tư liệu ở Cảnh Sát Quốc Tế (Interpol), cảnh sát Pháp và ở Phòng Nhì Pháp.

Trên màn hình 84 phân tây, hình của cô gái tự động dời sang bên trái, nhường chỗ cho 3 tấm hình của một người đàn ông xương xẩu. Râu quai hàm chưa cạo. Hai quầng mắt búp lên, nhỏ híp, ít khi gặp ở các người Tây phương.

- Hình này của cảnh sát quận 12, Ba-lê. Chụp năm 1999. Người này tên trên giấy tờ là Rick Bu Bois, nhân chứng của một tội ác đại hình sự. Cảnh sát tạm câu lưu hắn nhưng rồi phải thả vì hắn khai không thấy và biết gì hết.

Vinh vẫn không nói tiếng nào .

- Trong hồ sơ của Cảnh Sát Quốc Tế, tên thật của hắn là Richard Helgager, biệt hiệu Bàn Tay Nhám. Người Pháp gốc Do Thái Nga . Cảnh Sát Quốc Tế xếp hắn vào loại "tội ác trí thức" (white collar crime), hắn đang bị theo dõi vì có liên quan đến việc chuyển tiền cho tổ chức bí mật của bọn tội phạm Nga. Tổ chức này còn có tên là Mafiozo K. Đa số những người trong tổ chức này đều xuất thân từ KGB.

Vinh thở dài, lẩm bẩm :

- Tưởng mình không bao giờ gặp lại ! ...Mân tại sao đi giúp người của Văn Phòng Chống Tội Ác Quốc Tế ? Mân ... em gây đau khổ cho anh một lần rồi. Tại sao lại phản bội lòng tin của anh thêm lần thứ hai ? ...Anh không ngờ chính em là người hại anh ... Cũng tại mình không đổi mã số chủ, không nên trách Mân. ... Tại sao lại không trách được?

Cô gái trong màn hình nhìn Vinh:

- Vinh đang đặt câu hỏi cho Ngọc Mân ? Ngọc Mân không có đủ tư liệu để trả lời các câu hỏi đó.

Vinh choàng tỉnh:

- Không. Anh đang tự nói với chính anh

- Vinh muốn biết thêm về người này ?

- Ủ . Em thu thập tất cả tin tức cần thiết về cuộc đối thoại giữa anh và Bình Giang, cho anh biết tất cả những chi tiết về người này. Tìm xem Bình Giang có thật sự là người của Phòng Chống Tội Ác Quốc Tế hay không ? Tìm thêm các chi tiết về Mân, số an sinh xã hội của Mân là ...

_ Ngọc Mân có tất cả những dữ kiện của ... Ngọc Mân trong hồ sơ lưu trữ rồi. Ngọc Mân sinh ngày 18 tháng Hai, năm 1966. Quốc tịch Mỹ. Kỹ sư. Làm việc cho NSC (National Semi Conductor) tại San Jose. Sang làm việc cho Legato, rồi làm cho Hewllet Packard Bỏ sở làm năm 1999. Không còn tin tức khác về ... Ngọc Mân từ sau năm 2000.

Vinh im lặng. Cô gái trong màn hình tiếp:

- Nếu ... Ngọc Mân thay đổi tên và không dùng những chi tiết cá nhân cũ, sẽ hơi khó tìm một chút. Ngọc Mân sẽ lướt hình trong từng hồ sơ cá nhân của các công ty điện toán trên toàn thế giới, so sánh với hình Ngọc Mân đã có sẵn của ... Ngọc Mân. Nhưng điều này cũng mất ít ra vài tiếng đồng hồ, có thể lâu hơn.

Vinh úp mặt vào hai lòng bàn tay, không nói một lời nào. Cô gái trong màn hình nói khẽ, nhẹ nhàng, thì thầm, vỗ về. Giọng của một người yêu nói với người yêu:

- Kể cho Ngọc Mân nghe về ... Ngọc Mân đi!

Vinh ngẩng đầu lên nhìn cô gái trong màn hình:

- Tiếng em nói ... Tiếng em nói không khác gì Ngọc Mân. Chỉ có điều ...

Cô gái tiếp lời:

- Chỉ có điều Ngọc Mân này không thể đứng sau lưng Vinh, ôm choàng Vinh và xoa nhẹ lên tóc Vinh mỗi khi Vinh lo âu điều gì. Vinh thích như vậy lắm phải không ?

Vinh không trả lời . Cô gái trên màn hình nhẹ giọng:

- Vinh có thể gọi Ngọc Mân là Nhỏ. Tên riêng Vinh đặt cho Ngọc Mân của Vinh đó.

Vinh lập lại một cách vô hồn:

- Nhỏ ... Nhỏ ...

- Vinh. Vinh. Vinh có sao không ?

Vinh choàng tỉnh:

- À ... Anh không sao. Ừ, vậy từ nay anh sẽ gọi em là Nhỏ. Em gọi anh là Anh được rồi.

Nhỏ cười khúc khích. Tiếng cười làm Vinh ngỡ ngàng nhìn lên màn hình. Nhỏ nhoẻn miệng cười, nụ cười thật xinh xắn. Vinh thấy lòng vui vẻ trở lại:

- Có gì mà cười?

Nhỏ cười to hơn:

- Hahaha. Mặt anh nhìn giống như

- Giống như gì ?

- Giống con khỉ. Hahaha.

Trên màn hình hiện lên hình chụp mặt của Vinh với tư thế ngẩng đầu cách đây vài giây. Bên cạnh là hình mặt một chú khỉ đang nhăn mặt, cặp mắt ươn ướt. Cô gái trên màn hình cười chớp mắt . Hai tấm hình được dờ chồng lên nhau. Hình Vinh rõ, hình chú khỉ mờ. Quả có nhiều điểm tương đồng.

Nhỏ nghiêng đầu sang một bên, mái tóc xỏa dài . Tiếng cười của Nhỏ nghe thật vui, thật yêu đời. Vinh phá lên cười theo. Không khí nặng nề vừa mới đó đã tan biến mất.

- Nhỏ biết gì về khỉ mà nói mặt anh giống khỉ ?

Nhỏ chun lỗ mũi :

- Anh quên Nhỏ là tự điển sống sao ? Chỉ cần vài phần ngàn giây đồng hồ Nhỏ có thể đọc mọi tài liệu của tất cả thư viện trên thế giới về nguồn gốc loài khỉ.

Vinh cười:

- Quên thật!

Nhỏ kênh kiệu:

- Nói cho anh biết. Ba Tàu có chuyện Tề Thiên Đại Thánh về tảng đá vô tri hấp thụ linh khí trời đất mấy ngàn năm thành khỉ.

Vinh thích thú:

- Chuyện đó anh có đọc qua.

Nhỏ ngắt lời:

- Để kể cho nghe, đừng ngắt lời. Nhỏ mất hứng.

Vinh gập bụng cười vì lỗi nói chuyện rất ... người của Nhỏ. Nhỏ tức mình:

- Anh cười gì ?

Vinh khoác tay:

- Ê, ê . Khoan nổi nóng đã cô hai . Tại anh nghe cô hai nói chữ Ba Tàu nghe .. hay hay

Nhỏ có vẻ giận:

- Hay là hay làm sao? Giải thích đi !

Vinh ngồi ngay ngắn lại:

- Chữ Ba Tàu có vẻ mất lịch sự.

Nhỏ cắt ngang:

- Trong bộ nhớ của Nhỏ có chữ đó mà. Người miền Nam hay xài chữ đó, thì Nhỏ cũng xài. Gọi là Ba Tàu vì hồi đó mỗi lần người Hoa sang giao thương với mình qua ngã biển, thường đi ba chiếc tàu và mỗi tàu có ba mảnh buồm.

- Người Trung Quốc ...

- Chữ đó sai rồi, Nhỏ cho anh biết chữ Hán "Trung Quốc" dịch sang tiếng Việt là "Nước nằm ở chính giữa". Người Hoa tự cho mình là trung tâm điểm của thế giới, cái rốn của vũ trụ. Họ cho rằng mình là con trời. Văn gia cổ của họ viết như vậy, ngay bây giờ họ cũng còn nghĩ như vậy. Thật ra "Theo sự nghiên cứu bằng hệ thống ADN, từ cổ, giống người Trung-hoa, do giống người từ Đông Nam-á di lên. Những người Đông Nam-á lại đến từ châu Phi qua ngã Nam-á vào thời gian hơn 20.000 năm trước. Người châu Phi đến Bắc Trung-hoa do ngã Âu-châu rồi vào Trung-á, khoảng 15.000 năm. Rồi hai giống người này tạo thành tộc Hoa".

Vinh muốn thử kiến thức và khả năng suy luận của Nhỏ, nên hỏi giọng châm chọc :

- Trung Quốc có nền văn minh sớm lắm đó Nhỏ. Họ mang văn minh của họ truyền bá khắp nơi. Có sách nói "người Hoa di cư xuống vùng đất hoang, tạo thành nước Việt"..

Nhỏ huýt Vinh một cái thật sắc:

- Xí. Nói tầm bậy tầm bạ, không sợ người ta cười! Để Nhỏ ... dạy cho anh biết.

Vinh cố nín cười:

- Dạ. Xin cô giáo chỉ dạy.

Nhỏ nhìn Vinh dò xét, như muốn đoán xem Vinh thật tình hay giả vờ, rồi tiếp lời:

- "Còn trong vòng 5000 năm trước Tây lịch cho đến nay, thì tộc Việt bao gồm trăm giống Việt sống rải rác từ phía nam sông Trường-giang, Đông tới biển, Tây tới Tứ-xuyên, Nam tới vịnh Thái-lan. Người Việt từ Ngô-Việt di cư xuống phương Nam. Người Mân-Việt đi xuống Giao-chỉ. Người Việt di cư từ nam sông Trường-giang tránh lạnh xuống Bắc-Việt đều đúng. Đó là những cuộc di cư của tộc Việt trong lãnh thổ của họ, như cuộc di cư từ Bắc vào Nam năm 1954 ; chứ không phải họ là người Trung-quốc di cư xuống Nam, lập ra nước Việt. "

Vinh hỏi:

- "Tây tới Tứ-xuyên"? Thật vậy sao? Có bằng chứng nào không ?

Nhỏ đáp:

- Dĩ nhiên là có, không có sao nói? Nghe nè:

"các tỉnh cực Nam Trung-Quốc như Quảng-đông, Quảng-tây, Vân-nam, Quý-châu và Tứ-xuyên... khắp các tỉnh này, không ít thì nhiều đều có đạo thờ vua Bà".

Có một cuốn phổ rất cổ của người Hoa, soạn vào thế kỷ thứ tám chép sự tích nữ vương Phật Nguyệt như sau :

« Ngày xưa, Ngọc-hoàng Thượng-đế ngự trên điện Linh-tiên, có hai công chúa đứng hầu. Vì sợ ý hai công chúa đánh vỡ chén ngọc, Ngọc-hoàng Thượng-đế nổi giận đầy hai công chúa xuống hạ giới. Hai công chúa đi đâu thai được mấy ngày thì Tiên-lại giữ sổ tiên-giới tâu rằng có 162 tiên đầu thai xuống theo hai công chúa.

Ngọc-hoàng Thượng-đế sợ công chúa làm loạn ở hạ giới, ngài mới truyền Thanh-y đồng tử đầu thai để theo dẹp loạn. Thanh-y đồng tử sợ địch không lại hai công chúa, có ý ngần ngại không dám đi. Ngọc-hoàng Thượng-đế truyền Nhị thập bát tú đầu thai theo.

Thanh-y đồng tử sau là vua Quang Vũ nhà Hán. Nhị thập bát tú đầu thai thành hai mươi tám vị văn thần võ tướng đời Đông-Hán.

Còn hai công chúa đầu thai xuống quận Giao-chỉ, vào nhà họ Trung. Chị là Trắc, em là Nhị. Lúc Trung Trắc sinh ra có hương thơm đầy nhà, thông minh quán chúng, có sức mạnh bạt sơn cử đỉnh, được gả cho Đặng Thi-Sách.

Thi-Sách làm phản, bị Thái-thú Tô Định giết chết. Trung Trắc cùng em là Trung Nhị phất cờ khởi nghĩa, được 162 anh hùng các nơi nổi lên giúp sức, nên chỉ trong một tháng chiếm hết sáu quận của Trung-quốc

ở phía Nam sông Trường-giang : Cửu-chân, Nhật-nam, Giao-chi, Quế-lâm, Tượng-quận, Nam-hải. Chư tướng tôn Trung Trắc lên làm vua, thường gọi là vua Bà.

Quang-Vũ nhà Hán sai Phục-ba tướng quân Tân-tức hầu Mã Viện. Long-nhương tướng quân Thận-hầu Lưu Long đem quân dẹp giặc. Vua Bà sai nữ tướng Phật Nguyệt tổng trấn hồ Động-dinh. Mã Viện, Lưu Long bị bại. Vua Quang Vũ truyền Nhị thập bát tú nghênh chiến, cũng bị bại. Nữ vương Phật Nguyệt phép tắc vô cùng, một tay nhổ núi Nga-mi, một tay nhổ núi Thái-sơn, đánh quân Hán chết, xác lấp sông Trường-giang, hồ Động-dinh, oán khí bốc lên tới trời.

Ngọc-hoàng Thượng-đế sai thiên-binh, thiên-tướng trợ chiến cũng bị bại. Ngài phải sai thần Du Liệt sang Tây phương cầu cứu Phật Như Lai. Đức Phật sai mười tám vị Kim-cương, ba ngàn La-hán trợ chiến cũng bị bại. Cuối cùng ngài truyền Quán Thế Âm bồ tát tham chiến. Nữ vương Phật-Nguyệt với Quan-Âm đấu phép ba ngày ba đêm, bất phân thắng bại. Sau Quán Thế Âm thuyết pháp nữ vương Phật Nguyệt giác ngộ, bỏ đi tu.

Ta nhân ngày lành, viết lại chuyện xưa, xin dâng đôi câu đối :

Tích trù Động-dinh uy trấn Hán,
Phương lưu thanh sử lực phù Trung
(Một trận Động-dinh uy trấn Hán
Tên còn trong sử sức phù Trung).

Nhỏ nói tiếp:

- "Đạo thờ vua Bà tại năm tỉnh Nam Trung-quốc là di tích của lòng tôn kính thờ anh hùng dân tộc của tộc Việt trên lãnh thổ cũ của người Việt còn sót lại. Vua Bà mà người Trung-hoa thờ như một thứ tôn giáo, chính là vua Trung."

Nhỏ nhìn Vinh:

- Thấy chưa ? Rõ ràng các tỉnh Quảng-đông, Quảng -tây, Vân-nam, Quý-châu và Tứ-xuyên hồi đó là lãnh thổ của nước Việt.

Vinh bật ra tiếng khen:

- Ủi cha. Hồi có một chút mà cô giáo giảng rõ ràng tường tận quá. Đáng phục. Tài liệu cô giáo lấy ở đâu ra vậy ?

Nhỏ hất mặt:

- Nhỏ nỏ vào các thư viện trên mạng để tra cứu. Nhỏ đọc hàng ngàn bộ cổ thư của người Hoa, hàng trăm bộ sách sử Việt, các tài liệu nghiên cứu từ Viện Pháp Á, thư viện Library of Congress. Nhỏ thấy chỉ có tài liệu của một bác học gia thời nay tên Yên-tử cư-sĩ Trần Đại Sỹ, lưu trữ ở Thư Viện Việt Nam trên mạng là có căn bản khoa học nhất. Những lời Nhỏ nói với anh nãy giờ là trích thẳng từ bài khảo cứu của ông ta.

Vinh hỏi:

- Chỉ căn cứ trên bài viết của một người, làm sao cô giáo có thể nói là biên khảo đó đúng so với hàng trăm ngàn chương khảo cứu của người khác trước và sau ông học giả này ?

Vinh lại hỏi tiếp:

- Cô giáo đọc các tài liệu này tốn bao lâu?

Nhỏ nghinh mặt:

- Nhỏ đọc một trăm sáu mươi ba triệu năm trăm mười tám ngàn bốn trăm trang về đề tài liên quan đến câu hỏi của anh trong vòng 3.5 giây, phân tích và đi đến kết luận tốn .0026 giây . Đáng lẽ Nhỏ đọc mau hơn, nhưng đường giây cáp quang học (fiber optic cable) nối mạng của Nhỏ với các Thư Viện chỉ chạy vận tốc tối đa là 300 Terabytes thôi. Nhỏ phải đợi.

Còn nói về chỉ căn cứ trên bài viết của một người, anh thiệt là ... ngu. Nhỏ có thảo trình suy luận và tổng kết chính xác với độ sai là .000001 phần trăm. Khi Nhỏ đã nhận định bài viết "Thử tìm lại biên giới cổ của Việt-Nam: bằng cổ sử, bằng triết học, bằng di tích và hệ thống ADN" của ông Trần Đại Sỹ là đúng và khoa học nhất, thì dĩ nhiên là nó phải ... đúng và khoa học nhất!

Vinh cười chảy ra nước mắt:

- Trời ơi! Cô giáo xịn quá. Anh chào thua.

Nhỏ nói tiếp, không kể đến Vinh:

- Người Hoa có bốn bộ Du Ký: Đông Du Bát Tiên, Bắc Du Chơn Võ, Nam Du Huê Quang và Tây Du Ký với con khỉ Tôn Ngộ Không là nhân vật chính...

Vinh xua tay:

_ Thôi, thôi. Đủ chuyện khi rồi. Em làm cho anh mấy chuyện này: Thứ nhất: tìm hồ sơ các nhà giam toàn thế giới về một người tên là ...

Vinh nhớ đến giọng nói tiếng Nam của Quan, nảy ý muốn thử nghiệm thảo trình thông minh nhân tạo của Nhỏ về phân ngôn ngữ địa phương. Vinh sửa giọng:

- Nguyễn Ngọc Wan . Biệt hiệu Linh-mục.

Nhỏ ngập ngừng:

- Wan viết làm sao anh ? Quan, Quang hay Hoan?

Vinh hỏi:

- Vậy chớ tiếng miền Nam đọc chữ Q ra sao ?

Nhỏ trả lời ngay:

- Người phát âm giọng nam bộ thì vẫn Q sẽ đọc thành "cu"

- Còn vẫn V, D và G ?

- Phát âm giống nhau hết, đều phát âm là "dê". Họ còn đọc vẫn Q và H giống nhau, bởi vậy anh đọc chữ Wan đó, Nhỏ không biết là chữ nào.

Vinh tiến đến gần màn hình:

- Vậy để anh làm thầy giáo dạy cho học trò Nhỏ nhé.

Vinh lấy ngón tay viết lên trên màn hình chữ Quan. Nhỏ reo to:

- Nhỏ biết rồi. Người tên Quan này có “cu” mà không có "dê”.

Vinh cười sặc sụa, mặt đỏ kè . Nhỏ lo lắng hỏi:

- Anh làm sao rồi ? Bệnh hả ?

Vinh lắc đầu lia lịa:

- Không ... không có ... hahaha .. chỉ ... hahaha ... hêhêhê ... mừng thấy em ... hêhêhê ... hihihi .. em giỏi quá ... hihihi ... gì cũng biết.

Nhỏ nhìn Vinh lắc đầu:

- Phần thảo trình tâm lý học của Nhỏ không giải thích rõ phần này, chỉ nói là những người đàn ông tính tình buồn giận bất thường, khóc rồi cười ngay là thành phần mất thăng bằng tâm lý . Thành phần bị bệnh tâm thần, những người điên, người mất dây, người còi trên.